

Wahyu Yesus Kristus - Nomer Lima

Yésaya Patang Puluh: Tumrebana Panglipur, Tumrebana Panglipur

Jeff Pippenger

2023-10-25

Ing pitulas ayat kapisan saka Yesaya patang puluh, wong satus patang puluh papat ewu dipanggonake kanthi profetik ing pungkasaning telung dina setengah, nalika padha wis gumlethak mati ana ing lurung-lurung, déné jagad padha bungah-bungah. Kabèh para nabi sarujuk siji lan sijiné, lan kadadéan-kadadéan profetik kang padha aturaké tansah selaras karo para nabi liyané, awit Gusti Allah dudu pangriptaing kabingungan.

Lan roh-rohé para nabi iku manut marang para nabi. Awit Gusti Allah iku dudu pangriptaing keruwetan, nanging katentreman, kaya déné ing sakèhé pasamuwané para suci. 1 Korinta 14:32, 33.

Sang Panglipur, kang dipunprasetyakaken déning Gusti Yésus badhé dipunutus nalika Panjenengané boten wonten, sampun dipunlebetaken ing tembung-tembung ingkang kapisan piyambak, saking ayat ingkang kapisan piyambak, saking sèlikur nem pasal ingkang nyusun narasi kenabian pungkasané Yesaya. “Panglipura, panglipura umat-Ku, pangandikané Allahmu.” Paugeran panyebutan kapisan negesaken bilih sèlikur nem pasal candhkipun punika kedah dipunmangertosi gegayutan kaliyan kasampurnan lan panggenapan pungkasan ingkang sampurna saking rawuhipun Sang Panglipur.

Lan Aku bakal nyuwun marang Sang Rama, lan Panjenengane bakal maringi kowe sawijining Panglipur liyane, supaya Panjenengane tetep nunggil karo kowe ing salawas-lawase.... Nanging Sang Panglipur iku, yaiku Sang Roh Suci, kang bakal diutus déning Sang Rama atas asma-Ku, Panjenengane bakal mulang kowe samubarang kabèh, lan ngélingaké kowe marang samubarang kabèh, apa waé kang wus Dakandhakaké marang kowe. Yokanan 14:16, 26.

Pangentasing Tengah Wengi sajroning sajarah Millerite kapitulang manèh ing sajarahé wong satus patang puluh papat ewu.

“Ana sawijining jagad kang mapan ana ing piala, ana ing pangapusan lan kasasar, ana ing sangisoring bayangan pati piyambak,—turon, turon. Sapa kang ngrasa lara batin kanggo nggugahaké wong-wong mau? Swara apa kang bisa nggayuh wong-wong mau? Pikiran kawula katuntun marang mangsa ngarep, nalika pratandha iku bakal kaparingaké. ‘Lah, Sang Penganten kakung rawuh; metua kowé nglawan Panjenengané.’ Nanging ana sawatara wong kang bakal nundha anggoné ngupaya lenga kanggo ngebaki damar-damare, lan kasep temen wong-wong mau bakal nemu yèn watak, kang dilambangaké déning lenga iku, ora bisa dipindhahaké marang wong liya.” Review and Herald, February 11, 1896.

Pitakon dipunaturaken, “swanten punapa ingkang saged” “nggugah” tiyang-tiyang ingkang “tilem”? “Swanten” ingkang nggugah piyambakipun wonten ing Yesaya bab patang dasa, inggih punika “swanten” ingkang “nywara” wonten ing “ara-ara samun.”

Ngandikanen tembung panglipur marang Yerusalem, lan sesambatenen marang dheweke, yèn peperangane wis kalakon rampung, yèn kaluputane wis diapura: awit dheweke wus nampani saka astaning Pangéran tikel pindho kanggo sakehing dosane. “Swara” saka wong kang “sesambat” ana ing ara-ara samun.... Yesaya 40:2, 3.

Piwulang bab Pamecut Tengah Wengi iku uga dadi piwulang bab udan pungkasan.

“Panjenengan ndadèkaké rawuhipun Gusti punika katingal adoh sanget. Kula nyumurupi bilih udan wekasan badhé tumeka kados [mendadakipun] sesambat ing tengah wengi, lan kanthi kakiyatan ping sapuluh langkung ageng.” Spalding and Magan, 5.

Salah siji saka akèh pralambang kang kapanggih ana ing Sabdaning Allah, kang makili pekabaran udan pungkasan, yaiku pralambang kang kaudhar déning panggandhenganing tembung-tembung utawa ukara-ukara. Pangdobelan tembung-tembung, utawa ukara-ukara, iku minangka pralambang saka Pambengoking Tengah Wengi, utawa pekabaran udan pungkasan ing dina-dina wekasan. Pralambang saka pangdobelan “nglipura sira,” nempatake pambukaning Yesaya bab patang puluh ana ing mangsa ngentèni, nalika pekabaran kang dipralambangaké minangka Pambengoking Tengah Wengi saka pasemon bab sepuluh prawan kudu dingertèni banjur diwartakaké. Ing wektu iku, Kristus ngutus Sang Panglipur kanggo nggugah para prawan kang padha turu, kang kanthi profètis dipralambangaké minangka padha turu, lan ing sawatara pethikan profètis minangka turu, yaiku turuning pati. Ayat kapisan saka Yesaya patang puluh, kanthi profètis mapan telung setengah dina pralambang “sawisé” kuciwane tanggal 18 Juli 2020, amarga nalika iku Sang Panglipur diutus kanggo nggugah wong-wong kang padha turu. Telung setengah dina iku minangka pralambang ara-ara samun, lan ana ing kono “swara” wiwit “mbengok.”

Wahyu sewelas, Yehezkiel telung puluh pitu, Matius rong puluh lima, sajarahé kaum Millerit (bebarengan karo tenger-tenger sajarah Millerit sing padha, kang dumadi ana ing saben gerakan reformasi), sesarengan ngenali sawijining ‘proses tartamtu’ kanggo nggugah para prawan kang padha turu. Proses iku diwiwiti nalika para prawan padha turu amarga kuciwa gedhé. Mangsa tundha kang diwiwiti nalika kuciwa gedhé iku, ing pungkasané banjur kawruhan minangka mangsa tundha. Bagéan pungkasan saka mangsa tundha iku yaiku pangrembakaning pekabaran Bab Surup Wengi. Nalika pekabaran iku wis mantep, banjur diproklamaké nganti tekan pucaké, yaiku pangadilan.

Utusan sing dipralambangaké minangka “swara” ing Kitab Yesaya, takon apa pawarta sing kudu diwartakaké. Dhèwèké kaparingan dhawuh kanthi basa simbolis supaya ngaturaké pawarta Islam. Pawarta kenabian Islam ora bisa dipisahaké saka undhang-undhang Minggu sing bakal enggal rawuh, amarga Islam iku sawijining kakuwatan slomprèt, lan pitu slomprèt ing Kitab Wahyu nggambarake paukumaning Allah tumrap kakuwatan-kakuwatan

sing netepaké undhang-undhang Minggu. Kakuwatan-kakuwatan mau yaiku Roma kapir ing taun 321, sawijining pralambang naga; Roma kapapalèn ing taun 538, sawijining pralambang kéwan galak; lan undhang-undhang Minggu sing bakal enggal rawuh ing Amérika Sarékat, sawijining pralambang nabi palsu.

Ing gegayutan karo pangenalan bab apa kang kudu diumumaké déning pawarta sing “swara” kang wis sesambat ana ing ara-ara samun, ana janji manawa pangandikané Gusti Allah ora tau gagal. “Janji lan jaminan” manawa pangandikané Gusti Allah ora tau gagal iku dumunung ana ing latar pratélan kenabian kang padha, kang ing Habakkuk bab loro, ayat telu, kaandharaké mangkéné: “amarga ing wekasan iku bakal ngandika, lan ora ngapusi: senajan katon kaya telat, tetepa ngentènanana iku; amarga iku mesthi bakal kelakon, ora bakal telat.” Piwulang Islam ora bakal tau gagal, iku mesthi bakal rawuh. Ayat pungkasan saka Yesaya bab patang puluh, nyapa wong-wong kang ngentèni wahyu ing Habakkuk.

Nanging wong-wong kang ngenteni marang Pangéran bakal dibaroni kekuwatané; bakal munggah kalawan swiwi kaya manuk garudha; bakal padha mlayu, nanging ora kesel; lan bakal padha lumaku, nanging ora semapat. Yesaya 40:31.

“Sajarah kang kasingid” bab gludhug pitu, kang saiki lagi kabukak segelé, ngenali telung pratandha dalan kang diwiwiti lan dipungkasi kanthi sawijining kuciwa. Ing sajarah pralambang iku, ana telung pratandha dalan, kapisah déning rong mangsa wektu. Sawijining kuciwa miwiti mangsa nundha. Mangsa nundha iku nuntun marang pesen kang wis dilurusaké lan ramalan bab Pambengoking Tengah Wengi. Pesen Pambengoking Tengah Wengi miwiti sawijining mangsa pangumuman pesen Pambengoking Tengah Wengi, kang nuntun marang kuciwa kapindho, kang dilambangaké minangka paukuman. Telung undhak-undhakan iku, kang kapisah déning rong mangsa wektu, makili Alfa lan Omega, kaya kang katitahaké ing tembung Ibrani “bebener.”

Ing Yehezkiel telung puluh pitu, Yehezkiel uga nglambangaké “swara” ing Yesaya patang puluh. Swara ing Yesaya patang puluh takon, “Apa kang kudu dakserukaké?” “Swara” ing Yehezkiel telung puluh pitu, ayat pitu, banjur “medhar wangsit kaya” dhèwèké “kapréntahaké.”

Mulané aku banjur medhar wangsit kaya kang didhawuhaké marang aku; lan nalika aku medhar wangsit, ana swara, lah ana goncangan, lan balung-balung iku padha saiyeg, balung siji tumuju marang balungé dhéwé. Lan nalika aku mirsani, lah urat-urat lan daging thukul nutupi balung-balung iku, lan kulité nutupi ing sisih ndhuwur; nanging durung ana ambegan ana ing jeroné. Hezkiel 37:7, 8.

Pawartosé Yéhezkièl kang kapisan ndadèkaké balung-balung lan daging padha nglumpuk dadi siji, nanging durung urip. “Mulané,” Yéhezkièl “medhar wangsit kaya” sing “dipréntahaké” marang dhèwèké kaping pindho. Pawartosé kapindho marakaké badan-badan mau dadi urip. Loro pawartosé iku dilambangaké déning panggawéné Adam.

Lan Pangéran Allah mbentuk manungsa saka lebuwing lemah, lan ngembusaké ambeganing urip menyang bolongan irungé; banjur manungsa dadi jiwa kang urip.

Purwaning Dumadi 2:7.

Prosès rong tataran kanggo nguripake balung-balung garing kang wis mati iku kawitan kasebat ana ing nitahake Adam, saéngga negesake manawa Sabda profètisé Gusti Allah uga dadi kakuwatan nitahake Panjenengané. Gusti Allah dhisik “mbentuk” Adam, lan wangsit kapisané Yéhezkèl nglumpukake balung-balung lan badan-badan mau dadi siji, banjur Gusti Allah “ngembusake ambeganing urip menyang irungé; lan manungsa dadi nyawa kang urip.”

Wangsit kapindho Ézékiel katujokaké “marang angin,” dudu marang balung-balung iku, awit dhèwèké kaparingan dhawuh supaya “ngandika marang angin,” “He, napas, tekaa saka patang panjuru angin, lan ambeganana wong-wong kang padha katumpes iki, supaya padha urip.” Wangsit kapindho Ézékiel, kang ndadèkaké badan-badan mati iku urip dadi bala gedhé kang rosa, katujokaké, dudu marang badan-badan mati iku, nanging marang angin. Iku sawijining dhawuh marang angin supaya ngembus marang badan-badan iku. Kaping pisanan tembung “napas” kasebut ana ing Sabdaning Allah yaiku ing titahing Adam, lan ana ing kono ditegesaké minangka napas kauripan, lan apa kang nglebokaké urip menyang badan-badan mati iku, asalé saka patang panjuru angin.

“Malaékat-malaékat lagi nyekeli papat angin, kang digambaraké minangka jaran ngamuk sing ngupaya mbebasaké awaké lan mlayu nyruduk ngliwati lumahing bumi kabèh, nggawa karusakan lan pati ing saben dalan sing diliwati.

“Punapa kita badhé turu wonten ing pinggiring donya langgeng punika piyambak? Punapa kita badhé dados surem, adem, lan pejah? O, mugi kita gadhah ing pasamuwan-pasamuwan kita Roh lan ambeganing Allah ingkang dipunambusaken dhateng umatipun, supados piyambakipun saged jumeneng wonten ing sikilé lan gesang.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

Loro pitakonan ing kéné yaiku: apa kita bakal turu, lan apa kita bakal mati? ... loro istilah kanggo kaanan nubuatan sing padha. Pesen bab patang angin sing lagi dicekel déning para malaékat, iku yaiku pesen kang ndadèkaké ambegané Gusti Allah mlebu marang wong-wong mati lan ndadèkaké wong-wong mau tangi sarta urip. Pesen bab patang angin iku yaiku pesen bab jaran nesuné Islam. Pesen bab patang angin ing kitab Wahyu iku yaiku pesen pemateraan. Pesen pemateraan ing Wahyu pitu, ayat siji nganti telu, iku yaiku pesen kang mratélakaké yèn patang angin dicekel, nganti para abdiné Gusti Allah dipatèrèni.

Lan sawisé iku aku weruh malaékat papat ngadeg ana ing papat pojoking bumi, nyekel angin papat ing bumi, supaya angin aja nganti nyebul ing bumi, utawa ing segara, utawa ing wit apa waé. Lan aku weruh malaékat liyané munggah saka arah wetan, nggawa meteré Allah kang gesang; lan panjenengané sesambat nganggo swara sora marang malaékat papat kang kaparingi kuwasa kanggo ngrusak bumi lan segara, pangandikané, Aja ngrusak bumi, utawa segara, utawa wit-witan, nganti aku padha nyègel para abdi Allah kita ana ing bathuké. Wahyu 7:1-3.

Wangsit kaping kalhipun Yehezkiel katuntun dhateng angin, lan gesang ingkang dipunasta déning angin dhateng badan-badan punika asalipun saking pawartos bab sekawan angin. Ing

ayat wolu ngantos sedasa, ing Yehezkiel tigang puluh pitu, tembung-tembung ingkang medal minangka “angin” utawi “ambegan” punika sami, inggih punika satunggaling tembung Ibrani ing saben kapanggihipun. Gusti Allah ngembusaken dhateng Adam ambeganing gesang, lan wonten ing Yehezkiel ambeganing gesang punika inggih pawartos panyegelanipun satunggal atus patang doso sekawan ewu ingkang rawuhipun saking sekawan angin. Pawartos punika ngasta daya titahipun Gusti Allah dhateng badan-badan ingkang sampun dipunsarengaken wonten ing lebak pejah déning pawartos ingkang kapisan. Pawartos bab sekawan angin punika inggih pawartos bilih Islam ndadosaken paukuman tumrap Amerika Serikat awit angger-angger Minggu. Punika pawartos Panguwuh Wengi Tengah.

Sajarah kang kasumput saka pitu gludhug iku diwiwiti kanthi sawijining kuciwa, kang miwiti wektu tundha. Ing Wahyu sewelas, nalika loro nabi mau dipatèni ing tanggal 18 Juli 2020, wektu tundha iku diwiwiti. Ézekièl kalebu ana ing antarané wong-wong mati nalika Pangéran ndangu marang Ézekièl apa loro seksi kang mati ana ing dalan kuwi bisa urip.

Astane Pangeran ana ing atasku, lan Panjenengane ngeterake aku metu lumantar Rohing Pangeran, sarta nyelehake aku ana ing tengahing lebak kang kebak balung-balung, lan ndadekake aku mlaku ngubengi iku sakubenge; lah, balung-balung iku cacache akeh banget ana ing lebak kang amba; lan satemene, iku garing banget. Panjenengane banjur ngandika marang aku: Hé anaking manungsa, apa balung-balung iki bisa urip? Aku banjur mangsuli: Dhuh Pangeran Yehuwah, Paduka ingkang nguningani. Ezekiel 37:1–3.

Ing ayat kapitu, nalika Ezekiel nglairaké kang kapisan saka loro wangsit iku, pesené mung mangkéné: “He balung-balung garing, rungokna pangandikané Pangéran.” Yohanes, ing Kitab Wahyu, nyerat: “begja wong-wong sing ngrungokaké tembung-tembung pamedhar wangsit ing kitab iki.” Ezekiel nggambaraké balung-balung garing sing mati kang kabegjan, yaiku wong-wong sing ngrungokaké dhawuhé Ezekiel supaya ngrungokaké Pangandikané Pangéran, lan Pangandikané iku Kayektèn. Ing pasal loro Kitab Ezekiel, kaandharaké pengalamané wong-wong sing ngrungokaké pangandikané Allah.

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “He anak manungsa, ngadega ing sikilmu, lan Aku bakal ngandika marang kowé.” Lan Roh iku lumebet ing aku nalika Panjenengané ngandika marang aku, sarta ngadegaké aku ana ing sikilku, supaya aku krungu Panjenengané kang ngandika marang aku. Yehezkiel 2:1, 2.

Ing Wahyu sebelas, nalika layon-layon iku krungu Sabda Pangéran, Sang Panglipur lumebu ing salebeting wong-wong mau lan wong-wong mau banjur ngadeg ing sikilé. Sang Panglipur iku kang ndadèkaké wong-wong mau ngadeg ing sikilé.

Lan sawisé telung dina setengah, Rohing urip saka Gusti Allah mlebu ing wong loro mau, lan wong loro mau padha jumeneng ana ing sikilé; lan wedi gedhé tumiba marang wong-wong kang ndeleng wong loro mau. Wahyu 11:11.

Tanginé wong-wong mati iku langkah kapisan, ing sajroning sawijining prosès rong langkah, kang ngangkat wong-wong mau metu saka pasareané supaya dadi panji kang katangèkaké

ana ing pangadilan hukum Minggu. Nalika wong-wong mau padha tangi ing pasal sewelas, “wedi gedhé” tumiba marang wong-wong kang ndeleng wong-wong mau.

Lan marga saka wedi, panjenengané bakal nyabrang menyang betengé sing kuwat, lan para panggedhéné bakal kagèt merga saka panji-panji, mangkono pangandikané Pangéran, kang geni-Né ana ing Sion, lan pawon panyawijining-Né ana ing Yérusalèm. Yesaya 31:9.

Piwulang Tangi Wengi Tengah Wengi ing sajarah Millerite iku pérangan kapindho saka piwulang malaékat kapindho. Piwulang malaékat kapindho ngasilaké pamisahan para Millerite saka gréja-gréja sing nalika iku kawastanan putri-putriné Babil, lan para wong pracaya kang setya dipundangu metu supaya padha teka lan ngadeg bebarengan karo para Millerite. Sawijining “badan” para pracaya kawangun déning piwulang iku, lan banjur tataran kapindho yaiku piwulang Tangi Wengi Tengah Wengi kang nyawijèkaké lan nambahi kakuwatan marang piwulang kapindho. Para Millerite banjur dadi bala sing gagah prakosa sing nggawa piwulang iku kaya ombak pasang gedhé nyabrang ing saindhenging nagara. Prosès rong-tataran iku yaiku loro swara ing Wahyu wolulas, lan iku prosès sing pas padha karo patanginé balung-balung garing sing mati ing Ézékiel, yaiku wong-wong sing dipatèni ana ing lurung ing Wahyu sewelas.

“Malaekat-malaekat katutus kanggo mitulungi malaekat kang kuwasa saka swarga, lan aku krungu swara-swara kang katoné kumandhang ana ing ngendi-endi, Metua saka ing antarané dheweke, hé umaté-Ku, supaya kowé aja nganti mèlu nindakaké dosa-dosané, lan supaya kowé aja nampa pageblug-pageblugé; amarga dosa-dosané wis tekan ing swarga, lan Gusti Allah wus éling marang pialané. Pesen iki katon kaya sawijining tambahan marang pesen katelu, lan nyawiji karo iku, kaya sesambaté pangwenganing wengi nyawiji karo pesené malaekat kapindho ing taun 1844.” *Spiritual Gifts*, jilid 1, 195, 196.

Tenger pratandha kapisan ing sajarah sing kasamaran saka pitu gludhug iku yaiku pepalang pangajab sing miwiti mangsa panyandhetan. Mangsa panyandhetan iku sawijining wektu sing digambarake minangka telung dina setengah, kang dadi pralambang ara-ara samun. Ing pungkasane patang puluh taun ngumbara ana ing ara-ara samun, Yusak mimpin tentara gedhé mlebu ing Tanah Prajanjian. Ing pungkasane telung dina setengah, Yehezkiel digawa menyang lebaking pati, lan didhawuhi mrentah marang badan-badan mati supaya “krungu pangandikaning Pangeran.” Yehezkiel iku sawijining “swara” kang sesambat ana ing ara-ara samun. Parentah supaya krungu Pangandikaning Pangeran ndadekake perangan-perangan awak padha kumpul bebarengan, nanging durung urip, durung dadi tentara, durung disegel. “pangandikaning Pangeran” kang diucapake dening Yehezkiel ing pasal loro, mratelakake manawa nalika Sang Panglipur rawuh, umat Allah padha ngadeg, nalika ing wektu sing padha padha krungu Pangandikaning Pangeran. Kristus sampun janji bilih Panjenengane bakal ngutus Sang Panglipur, telung dina setengah sawisé wong-wong mau dipatèni ana ing dalan.

Sawisé ngadeg, badan-badan “kang durung urip” iku bakal diparingi sawijining ramalan kapindho. “Swara kang sesambat ana ing ara-ara samun” ing Yesaya, takon apa ramalané kang kudu disambataké? “Pesèn” kang dipréntahaké supaya diwartakaké déning Yéhezkiel lan “swara” ing Yesaya patang puluh, yaiku pesené Islam. Nalika ramalan iku diwedharaké, “Adam” dadi urip minangka sawijining wadya bala kang kuwasa. Banjur loro seksi kang urip iku martakaké pesen paukimané Islam marang Amerika Sarékat, awit saka ditetepaké undhang-undhang Minggu kang bakal enggal teka. Paukiman saka undhang-undhang Minggu iku minangka waymark katelu saka sajarah sing kapendhem bab pitu gludhug. Nalika iku kasampurnakaké, wadya bala mau kaangkat dadi sawijining panji menyang swarga, lan kawejangan ana ing Wahyu patbelas.

“Aku wis ngalami piwulang ing pawartos malaékat kapisan, kapindho, lan katelu. Para malaékat iku katuduhaké mabur ing satengahing langit, martakaké marang donya pawartos pepènget, lan nduwèni gegayutan kang langsung tumrap wong-wong sing urip ing dina-dina pungkasaning sajarah bumi iki. Ora ana wong siji waé sing krungu swarané para malaékat iki, amarga iku sawijining pralambang kanggo nggambaraké umat Allah sing padha nyambut-gawé sajroning karukunan karo jagad swarga. Wong lanang lan wong wadon, sing kapadhangaké déning Roh Allah lan kasucèkaké lumantar kayektèn, martakaké telung pawartos mau manut urutané.” Selected Messages, buku 2, 387.

Panji kang diunggahaké iku yaiku malaékat katelu kang mabur ana ing satengahing langit, maringi pepéling marang umat manungsa supaya aja nampani tandha kéwan galak iku. Bala gedhé kang rosa kuwi terus nyawisaké piwulang mau marang jagad, nganti Mikhaèl jumeneng lan mangsa sih-rahmat tumrap manungsa katutup.

Kita badhé nerusaké pamanggih-pamanggih punika ing artikel salajengipun.

Ing wektu tengah wengi ana swara seru, Lah, panganten kakung rawuh; metua sira kanggo nemoni Panjenengané. Matius 25:6.